

طلائعیه حزب کمونیست (مائویست) افغانستان در مورد جنگ جاری و مداخله امپریالیستی در منطقه

جنگی که امروز در خاورمیانه در جریان است، صرفاً درگیری میان چند دولت متخاصم نیست، بلکه بخشی از کشمکش گسترده‌تر قدرت‌های بزرگ برای بازتقسیم حوزه‌های نفوذ، مهار رقبای منطقه‌ای و تثبیت جایگاه خود در ساختار نظام سرمایه‌داری جهانی است؛ مداخله نظامی ایالات متحده آمریکا و دولت اسرائیل، در هر سطح و به هر بهانه‌ای که صورت گیرد، ادامه همان سیاست تاریخی تجاوز، بی‌ثبات‌سازی و تحمیل اراده سیاسی و اقتصادی بر ملت‌ها است که همواره با تخریب زیرساخت‌ها، گسترش وابستگی و تشدید سرکوب همراه بوده است. با این حال، جمهوری اسلامی ایران نیز نماینده یک نظام مردمی یا رهایی‌بخش نیست، بلکه بیان سیاسی بورژوازی بوروکراتیک و سرمایه‌داری دولتی است که در چارچوب همان مناسبات جهانی عمل می‌کند، هرچند در برخی عرصه‌ها با قدرت‌های مسلط جهانی وارد اصطکاک شود؛ این اصطکاک، تضادی درونی در دل همان نظم سرمایه‌داری است و نه حرکتی در جهت رهایی مردم.

در عین حال، هنگامی که مداخله خارجی به سطح حمله مستقیم نظامی و تهدید استقلال یک کشور برسد، مسئله‌ای عینی و مشخص شکل می‌گیرد که نمی‌توان آن را با تحلیل‌های کلی نادیده گرفت، زیرا دفاع از استقلال و تمامیت ارضی در برابر تهاجم خارجی، حقی است که از منظر منافع مردم قابل انکار نیست. با این وجود، چنین دفاعی تنها زمانی می‌تواند در خدمت مردم قرار گیرد که از آگاهی و سازمان‌یابی مستقل آنان نیرو بگیرد و به ابزار تحکیم سلطه همان طبقه حاکم داخلی تبدیل نشود، چرا که تجربه‌های تاریخی نشان داده است بورژوازی حاکم حتی در شرایط جنگی نیز منافع طبقاتی خود را مقدم می‌دارد و در صورت لزوم آماده معامله و سازش با همان نیروهایی است که امروز با آنان درگیر است. از این رو، هرچند در شرایط تشدید تجاوز خارجی وزن تضاد با نیروی متجاوز افزایش می‌یابد، اما این امر به معنای ناپدید شدن تضاد میان مردم و طبقه حاکم داخلی نیست، بلکه این دو تضاد می‌توانند به‌طور هم‌زمان وجود داشته باشند و تنها نسبت و شدت آن‌ها در شرایط مشخص تغییر کند.

برای مردم افغانستان نیز این تحولات بی‌پیامد نخواهد بود، زیرا کشور ما بارها به میدان رقابت قدرت‌های بزرگ تبدیل شده و هزینه این رقابت‌ها را مردم پرداخته‌اند؛ بنابراین وظیفه نیروهای ملی، مترقی و انقلابی در افغانستان آن است که ضمن افشای سیاست‌های امپریالیستی و مخالفت با هرگونه استفاده از خاک کشور برای اهداف تجاوزکارانه، همبستگی طبقاتی با کارگران و زحمتکشان منطقه را تقویت کنند و اجازه ندهند احساسات قومی، مذهبی یا تبلیغات رسمی دولت‌ها جای تحلیل طبقاتی و منافع واقعی مردم را بگیرد. رهایی پایدار منطقه نه در پیروزی این یا آن دولت، بلکه در تقویت آگاهی سیاسی، سازمان‌یابی مستقل و مبارزه علیه ساختارهای وابسته و سرمایه‌داری نهفته است، زیرا بدون دگرگونی بنیادین در مناسبات اقتصادی و سیاسی، هر توقف جنگی موقتی خواهد بود و هر صلحی شکننده و ناپایدار باقی خواهد ماند.

حزب کمونیست (مائویست) افغانستان

مارس ۲۰۲۶